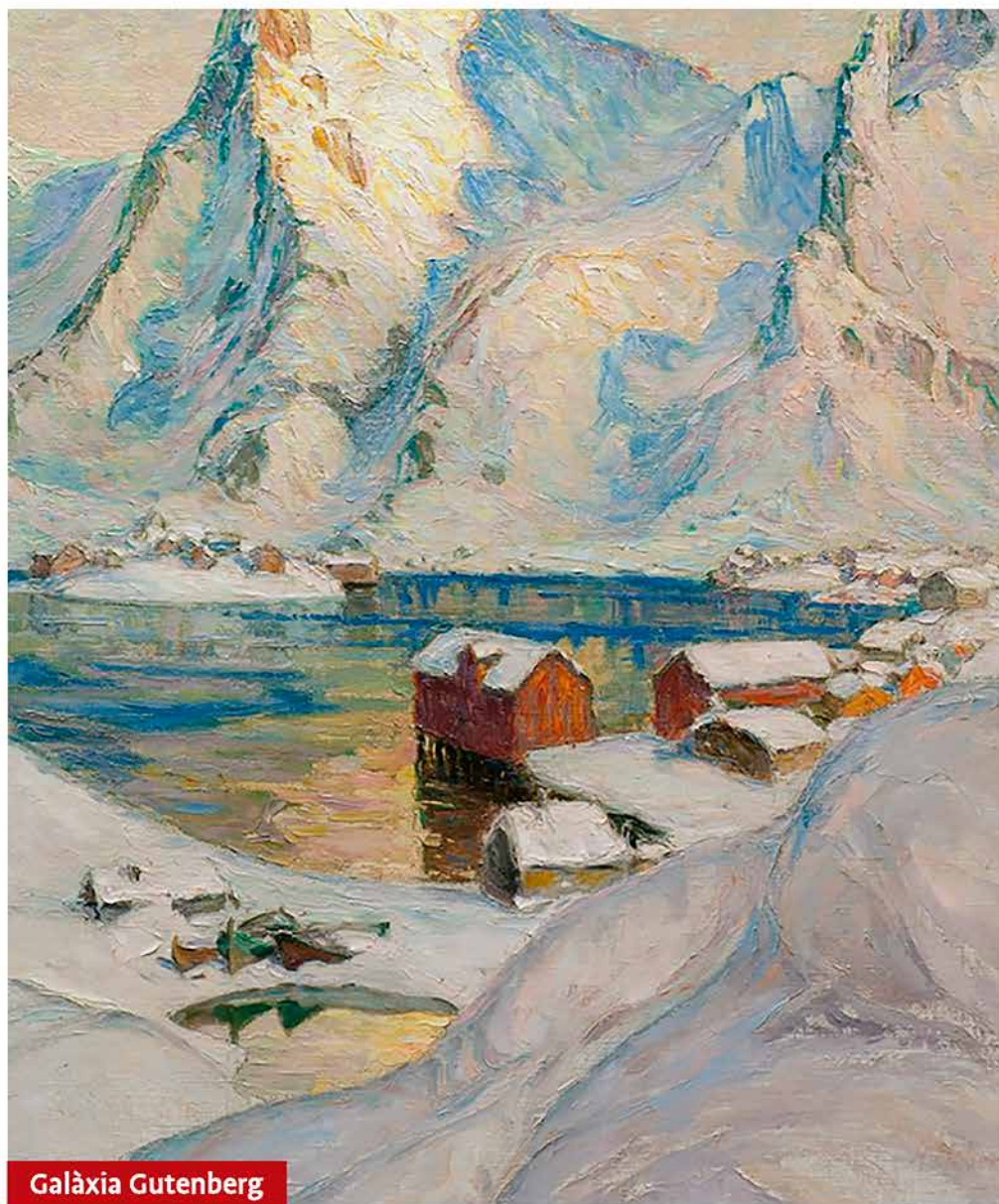

Jon Fosse

Hotel Vaim

Traducció del nynorsk de Meritxell Salvany

JON FOSSE

Hotel Vaim

Traducció de
Meritxell Salvany

Galàxia Gutenberg

L **Institució
de les Lletres
Catalanes**

**Generalitat
de Catalunya**

Amb el suport de la Generalitat de Catalunya
i de la Institució de les Lletres Catalanes.

Títol de l'edició original: *Vaim Hotel*
Traducció del nynorsk: Meritxell Salvany Balada

Publicat per
Galaxia Gutenberg, S.L.
Av. Diagonal, 361, 2n 1a
08037-Barcelona
info@galaxiagutenberg.com
www.galaxiagutenberg.com

Primera edició: setembre de 2026

© Det Norske Samlaget, 2026
Publicada segons acord amb Winje Agency
i Casanovas & Lynch Literary Agency
© de la traducció: Meritxell Salvany Balada, 2026
© Galaxia Gutenberg, S.L., 2026

Preimpressió: Maria Garcia
Impressió i enquadernació: Romanya-Valls
Plaça Verdaguer núm. 1, (08786), Capellades
Dipòsit legal: B 14717-2026
ISBN: 979-13-88019-89-0

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra només es pot realitzar amb l'autorització dels
seus titulars, a banda de les excepcions previstes per la llei. Adreceu-vos a CEDRO
(Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar
fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Per què havia anat fins a Vaim i m'havia allotjat en aquell hotel, l'Hotel Vaim, no ho sabia, però el cas és que vaig agafar la bandolera de cuiro, vaig carregar les dues maletes al maleter del cotxe, un familiar marró que m'havia comprat el dia abans, i em vaig posar en marxa sense saber on aniria, però, mentre conduïa cap allà on la carretera em volgués portar, vaig pensar que ja es veuria, on anava, i, quan feia unes quantes hores que conduïa i vaig veure el rètol de la localitat, Vaim, a un costat de la carretera, vaig trobar que ja havia conduït prou i vaig decidir que m'aturaria allà, si més no, per descansar una estona, i potser sí que havia sentit anomenar Vaim alguna vegada, no n'estava segur, però, si no em fallava la memòria, no hi havia estat mai, així que, si hi havia algun hotel, potser em podria allotjar allà mateix, vaig pensar, i quan vaig veure el rètol de l'Adrogueria de Vaim a la façana d'una de les cases, vaig continuar avall en aquella direcció fins que vaig veure que davant hi tenia un

moll, i, a l'esquerra, a la paret d'una vella casa blanca, hi deia Hotel Vaim amb lletres negres, així que, si l'hotel era obert i a aquella hora encara admetien hostes, podria agafar-hi una habitació per passar-hi la nit, però la probabilitat que hagués tancat era més aviat alta, ja que arreu del país hi havia bastants hotels així, establiments antics que havien rutllat bé en altres temps però que ara havien tancat per sempre, i no gaire lluny, cap al final de la mateixa paret de la façana, hi havia una porta i un altre rètol amb unes lletres negres semblants a les altres però més petites que deia Cafè Vaim, i potser era obert, fins i tot, però això tampoc no era gaire probable, que, anys enrere, tant al camp com a les platges, de cafès així n'hi havia hagut un munt, però ara ja no devien ser prou rendibles perquè algú trobés que valgués la pena fer-se'n càrrec i, en fi, que la majoria encara hi eren, però tancats i barrats, abandonats, és clar que ves a saber, potser encara era obert, aquell cafè, vaig pensar, i llavors vaig anar cap a l'hotel, vaig aturar el cotxe i, allà assegut, vaig rumiar un moment si potser primer no hauria d'anar fins a la porta principal per comprovar si estava oberta o tancada, però el cas és que a les finestres a banda i banda de la porta hi havia llum, així que potser podia assumir que l'hotel era obert i plantar-m'hi amb les dues maletes, vaig pensar, i vaig sortir del cotxe, em vaig penjar la bandolera a l'espatlla, vaig obrir el maleter i en vaig treu-

re les dues maletes, i déu-n'hi-do com pesaven, que no recordava pas que pesessin tant, i en canvi, de tant com pesaven, pujar les escales que duïen fins a la porta mateix de l'hotel se'm va fer més aviat llarg encara que no fossin gaires, i quan per fi vaig haver deixat les dues maletes just davant de l'entrada va ser un descans, i tot seguit vaig agafar la maneta de la porta, i, quan la vaig tirar avall i vaig empènyer, la porta es va obrir, així que sí, l'Hotel Vaim era obert al públic, i tant, i de seguida vaig tornar a agafar les maletes i vaig fer una passa endavant cap a la que semblava la recepció de l'hotel, i allà mateix, a peu dret, hi havia una dona que devia tenir si fa no fa la meua edat i que em mirava

Benvingut, em va dir

tot i que, de fet, jo ni tan sols havia acabat de travessar el llindar de la porta

Gràcies, li vaig dir jo

Mira-te'l, si és ell, va dir llavors

i jo em vaig preguntar què devia haver volgut dir, si li havia semblat que potser ens coneixíem d'abans, o si ho deia perquè potser havia vist fotografies meves en algun diari o ves a saber on, però d'allò dels diaris feia un munt de temps, i ara jo no tenia ni de bon tros l'aspecte que tenia aleshores, que en aquella època jo duïa barba i els cabells llargs, és clar que també podia ser que tingués tan bona memòria que recordés perfectament la meua fisonomia i malgrat tot m'hagués reconegut, però

allò no tenia cap ni peus, no, vaig pensar després, i que aquell mira-te'l, si és ell, devia ser una frase feta o alguna cosa per l'estil, i tot seguit vaig acabar d'entrar al vestíbul, vaig tancar la porta darrere meu, vaig tornar a agafar les maletes i em vaig acostar a la recepció, i, quan vaig tornar a deixar les maletes a terra, vaig veure que la dona que era allà plantada mirant-me tenia una clau més aviat grossa a la mà, i que la clau penjava d'un clauer amb un tros de fusta rectangular que probablement era alguna mena de fusta clara, però que ara es veia ben fosca i bruta, i és que de tan bruta costava de veure que a la fusta hi havia gravat un 407, però així i tot, es veia, i llavors ja em vaig imaginar que em tocaria tragar les dues maletes per uns quants trams d'escalas fins a la quarta planta, i és que no cal dir que a l'Hotel Vaim no n'hi havia, d'ascensor, que l'edifici era massa vell perquè n'hi hagués cap

Suposo que el que deus voler, em diu aleshores ella, la dona de la recepció

i jo em miro la mà que aferra la clau i després me la miro a ella

M'alegro de veure't, diu llavors

i jo penso que déu-n'hi-do quina cosa més estranya de dir-me i em pregunto per què m'ho deu haver dit, i l'únic que se'm va ocórrer pensar va ser que potser m'ho deia perquè no passava gaire sovint, que a l'Hotel Vaim hi arribessin hostes sense reserva, que ho devia haver dit per això o per algu-

na altra cosa per l'estil, i jo, per una raó o una altra,
vaig contestar que gràcies i que igualment

Una habitació, deus voler, em va dir després
i jo vaig pensar que allò era el que semblava, i
tant, i després vaig pensar que valia més que no di-
gués res

Doncs en tinc una per a tu, va continuar ella

Doncs me la quedo, li vaig dir

Benvingut, t'ho dic de debò, va dir

No esteu plens, veig, vaig dir

Ni de bon tros, va dir

Quant de temps et quedaràs, em va preguntar
després

Encara no ho sé segur, vaig contestar

Doncs, va dir llavors

Doncs que sàpigues que als hostes que fan esta-
des llargues els oferim bones condicions, molt bo-
nes condicions, de fet, va dir

El cas és que encara no sé quant de temps em
quedaré, vaig insistir

Però si decideixes quedar-te uns quants dies, fes-
m'ho saber, va dir

És clar, vaig dir

I l'esmorzar te'l servirem a l'hora que vulguis tu,
va dir

I te'l portarem a l'habitació, si vols, va dir

Només has de dir quan vols esmorzar i jo te'l
tindré a punt a aquella hora, va dir

Puntual, va afegir

i jo no vaig obrir boca
Però de l'esmorzar ja en parlarem més tard, si
vols, va dir llavors ella
Ara potser vols anar cap a l'habitació, va dir
A instal·lar-t'hi, va afegir
I de l'esmorzar ja en parlarem més tard, va dir
Però m'imagino que potser voldràs uns ous amb
cansalada, va dir
Ai, sí, gràcies, vaig assentir
Doncs que siguin ous amb cansalada, i mentre
t'allotgis aquí, a l'Hotel Vaim, te'n faré cada dia, si
vols, va dir
I si volguessis res més, només ho has de dir, és
clar, va afegir
Gràcies, vaig dir
I ara, gràcies a tu, va dir ella
i, mentrestant, jo allà plantat preguntant-me si
em donaria d'una vegada la clau que tenia a la mà,
i és que continuava allà dreta amb la clau entre els
dits i no hi havia manera que me la donés
I suposo que deus haver vist el rètol del Cafè
Vaim, a la cantonada, va dir
i vaig fer que sí amb el cap
Tenen obert de les onze del matí a les onze de la
nit, i si no trobes ningú darrere el taulell, només cal
que facis sonar la campaneta que hi ha allà mateix,
al taulell, que es veu de seguida, i de fet, és una es-
quella de be, i aquí a la recepció en tenim una de
vaca, em va explicar mentre l'assenyalava amb el

dit, però la que hi ha al cafè és una esquella de be, i l'únic que has de fer és agafar-la i sacsejar-la un cop o dos, i ja veuràs que algú o altre vindrà i t'atendrà, que encara que t'hagis d'esperar una estoneta pots estar ben tranquil, que segur que vindrà algú, i si et mires bé la llista de plats per triar que hi ha penjada a la paret de darrere el taulell, veuràs que al Cafè Vaim només s'hi serveix menjar noruec de qualitat, va dir

D'acord, doncs, i gràcies per les explicacions, li vaig dir jo

i llavors vaig considerar l'opció de demanar-li jo mateix la clau, ja que feia l'efecte que ella no tenia intenció de donar-me-la, que ja no hi pensava, i que potser ja li anava bé quedar-se allà plantada l'estona que fos amb la clau a la mà fent-la petar

Potser encara no està a punt, l'habitació, vaig dir al final

I tant que està a punt, i tant, va dir ella

Només faltaria, va dir

Neta i polida i a punt perquè hi pugis quan vulguis, va dir

i es va girar i va mirar cap a la paret de darrere seu, on hi havia un fotimer de claus disposades en fileres en una mena de tauler amb uns ganxos, i de claus n'hi devia haver si fa no fa una trentena, o això és el que em va semblar a mi, i només hi havia un ganxo sense clau, i llavors va fer un gest com si volgués acostar-se al tauler a agafar-ne una, però la

de la meva habitació ja la tenia a la mà i es va tornar a girar i em va mirar

En fi, benvingut, doncs, va dir

Gràcies, vaig tornar a dir

I espero que et quedis força temps amb nosaltres, que a l'Hotel Vaim als hostes que fan estades llargues els fem un bon preu, i tant, va dir

i jo em vaig tornar a mirar la clau i aleshores ella se la va mirar, també, i va ser com si tot d'una es recordés que la tenia a la mà

Ai, sí, aquí tens la clau, va dir per fi

i llavors me la va allargar, em vaig tornar a fixar en el 407 i me la vaig posar a la butxaca de l'americana del vestit, i després em vaig mirar les dues maletes i vaig trobar que només mirant-les ja es notava que pesaven un munt

Per arribar a la quarta planta, hauràs de pujar aquelles escales d'allà, va dir ella, la Mestressa

i va assenyalar a la seva esquerra, com si des d'allà on era jo no les veiés, i tot seguit em va dir que, per arribar a la 407, havia d'anar a la dreta tan bon punt arribés a la quarta planta i que la 407 era a la dreta, també, si fa no fa, a mig passadís, i que era una meravella d'habitació, va afegir la Mestressa, una habitació amb vista a la plaça de davant de l'hotel, i al fiord, el fiord de Vaim, un braç de mar que en realitat formava part ni més ni menys que del fiord de Sygna, va dir, i jo vaig tornar a agafar les dues maletes i ai, tu, que mira que

pesaven, vaig tornar a pensar, i és que allò era exactament el que pensava cada vegada que les agafava, i després vaig pensar que ja era estrany, que pesessin tant, que jo només hi havia posat el més indispensable, és clar que també podia ser que hi hagués posat massa llibres, i tant que podia ser, com si tingués la intenció de ser fora molt de temps, i el que pesava tant devien ser els llibres, doncs, però, així i tot, no cal dir que jo era ben capaç de tragar tot aquell pes, encara que, diguem-ho tot, si hagués pogut pujar amb ascensor no m'hauria fet res, però qui s'hauria esperat trobar un ascensor en un hotel tan vell com aquell?, doncs ningú, és clar que no, quina bestiesa, vaig pensar, i, quan estava a punt de començar a pujar totes aquelles escales, vaig notar que la Mestressa em mirava i em vaig preguntar si m'hauria de girar i mirar-me-la jo també, però ja estava bé, que ho fes?, o era més aviat de mala educació?, però al final vaig girar una mica el cap i la vaig veure allà plantada a la recepció que encara em mirava, i llavors em va saludar amb un gest fugaç del cap i jo la vaig saludar a ella igual, amb un gest fugaç del cap, i tot d'una la vaig sentir que em deia cridant a plens pulmons que, per cert, que es deia Brita, ella, i jo vaig assentir amb un altre gest ben ràpid del cap i vaig pensar que molt bé, que Brita, doncs, però que potser no hauria calgut que em digués el seu nom cridant d'aquella manera, i just llavors vaig veure que a tocar de la porta

principal hi havia una saleta amb un sofà, una taula de centre amb diaris al damunt, una butaca i una altra taula més petita, però de seguida vaig tornar a mirar endavant i vaig començar a pujar les escales mentre pensava que per què m'havien hagut de donar una habitació precisament a la quarta planta quan feia l'efecte que a l'hotel hi havia un fotimer d'habitacions lliures, i així i tot vaig continuar amunt pel primer tram d'escales, el segon, el tercer, i, un cop a la quarta planta, vaig anar a la dreta com m'havia dit que fes la Mestressa o, vaja, la Brita, i em vaig posar a llegir els números que hi havia a les portes, unes portes blanques de fusta massissa amb els números collats que devien ser de llautó però que eren d'un marró tan intens que semblaven més aviat de coure, però, en fi, l'únic que sabia jo del cert d'aquells números era que eren números, vaig pensar, i al cap de no gaire, dos o tres metres més enllà, a la meua dreta, en una de les portes hi vaig veure el 407, i llavors em vaig plantar davant de la porta, vaig deixar les maletes a terra i vaig tirar avall la maneta, que també devia ser de llautó però que també semblava de coure a causa d'aquell marró tan intens, però la porta no es va obrir, és clar que no, vaig pensar, que devia estar tancada amb clau, i vaig agafar la clau, la vaig introduir al forat del pany i la vaig fer girar, i llavors la porta sí que es va obrir i aviat em vaig trobar davant d'una habitació a les fosques, així que vaig

acostar la mà al tros de paret que hi havia just a la dreta de la porta, que és on acostuma a haver-hi els interruptors, i, després de buscar-lo uns segons a les palpentes vaig trobar l'interruptor, just allà on se suposava que havia de ser, a la dreta, i aviat vaig encendre el llum i vaig veure que a l'habitació les cortines estaven tirades, unes cortines de color beix amb un estampat de flors mig descolorit, i les flors devien ser dents de lleó, que per molt que el sol i els anys d'ús s'haguessin menjat el color de la roba tiraven a groc, i arrambada a la paret de l'esquerra hi havia una taula, i damunt la taula, un telèfon i una guia telefònica, i, just a tocar de la taula, una cadira de fusta senzilla, amb el respatller de llistons, i, arrambat a la paret de la dreta, en canvi, hi havia un llit amb pals altíssims a cada cantonada, dos als peus i dos al capçal, i era un llit d'una fusta fosca, igual que la tauleta de nit que hi havia allà mateix, al costat del llit, i sobre la tauleta, hi havia un llum amb una pantalla que temps enrere devia ser d'un groc viu però que ara era del mateix color de catxumbo que les flors de les cortines, però el que conferia més encant i caràcter a l'habitació era una vella manta que hi havia sobre el llit amb un estampat inescrutable, o, més aviat, amb una infinitud d'estampats inescrutables en què els colors principals eren el groc i el marró, però també hi havia un toc de vermell, un vermell apagat, com descolorit, que així i tot es veia prou, i era una

manta força vella, vaig pensar, i llavors vaig deixar les maletes al mig de l'habitació i vaig deixar la bandolera a terra, també, al costat de les maletes, i després em vaig treure l'abric, el vaig tirar de qual-sevol manera damunt l'equipatge i vaig córrer a asseure'm al llit, i, en fi, que m'havia plantat a l'Hotel Vaim, vaig pensar, i ves a saber què hi feia, allà, que semblava mentida, vaig pensar tot seguit, i vaig mirar cap al llum del sostre, una bombeta sota una semiesfera blanca que il·luminava parcialment l'habitació, i, ben mirat, no estava gens malament, l'habitació, que gairebé es podia dir que era acollidora i tot, vaig pensar, i ai, sí, i tant, que a l'habitació número 407 m'hi començava a trobar gairebé com a casa, així que potser em podria estirar una estoneta al llit, vaig pensar, i em vaig estirar sobre la vella manta i vaig intentar respirar a poc a poc, amb alenades regulars, però no vaig aconseguir relaxar-me prou i llavors em vaig fixar en la cadira de fusta a tocar de la taula, m'hi vaig acostar i m'hi vaig asseure, i un cop assegut em vaig tornar a mirar les dues maletes i la bandolera amb l'abric al damunt i també em vaig tornar a mirar la manta de sobre el llit, una manta gran i gruixuda i ben maca, era, amb tots aquells colors i estampats impossibles de descriure, i és que un colorit així amb prou feines es podia explicar amb paraules, però si ho hagués hagut de fer, potser hauria hagut de dir que la manta cantava, amb els seus vermells i els

seus marrons, i en el seu cant hi havia les bondats entranyables d'altres temps, uns temps ben llunyans, i, malgrat tot, després de tants i tants anys, encara cantava, o potser tots aquests anys que havien passat feia tant de temps eren precisament els que feien que la manta continués cantant aquells cants d'una bellesa exquisida, que els colors se li havien anat apagant o dissipant amb els anys, però potser era precisament això, el que feia que aquella manta cantés amb un cant més suau, més tranquil, i, sens dubte, també més bonic que quan era nova, i, probablement, la dona que havia teixit la manta n'havia tenyit la llana ella mateixa, i s'havia aturat a pensar en quins colors anirien millor per a aquella manta en particular i també n'havia triat amb cura els estampats, o potser, més aviat, els estampats se li havien anat acudint mentre teixia, i els colors també els havia triat així, mentre teixia, i, probablement, la manta l'havia teixit en una sala d'estar d'alguna de les cases de Vaim, i fins i tot podia ser que la Brita sabés exactament a quina de les cases s'havia fet la manta, i fins i tot podia ser que també sabés qui l'havia fet i quan, i llavors em vaig aixecar i em vaig tornar a estirar al llit, sobre la manta, però és clar, estirar-se sobre una manta com aquella era un sacrilegi, ni més ni menys, que ni tan sols m'havia tret les sabates i m'hauria de caure la cara de vergonya, i de fet, era ben bé així, que em queia la cara de vergonya, i tant, però com

sempre passa, el que està fet està fet i ja no es pot canviar, vaig pensar, que només Déu, o potser fins i tot ni tan sols Ell podia desfer el que ja estava fet, és clar que Ell, per la seva gràcia, almenys podia neutralitzar el rastre que deixa en un mateix el fet d'haver obrat malament, i va, calma't una mica, vaig pensar llavors, que segur que a ningú se li acudiria acusar un viatger cansat d'obrar malament només perquè s'havia estirat damunt una manta amb les sabates posades, és clar que, si hi pensava bé, no eren només les sabates, que tampoc no m'havia tret l'americana del vestit, i aleshores em vaig aixecar, vaig anar cap a la cadira de fusta i m'hi vaig asseure, i, un cop assegut, vaig pensar que era ben veritat que l'americana no me l'havia tret, però que l'abric, sí, l'abric me l'havia tret, és clar que, en comptes de penjar-lo ben penjat, l'havia deixat, o, més ben dit, l'havia tirat de qualsevol manera damunt l'equipatge, però no cal dir que un no pot estar per tot, que, com aquell qui diu, acabava d'entrar a l'habitació, i tant, acabava d'arribar a l'Hotel Vaim, i encara no havia tingut temps d'organitzar-me, és clar que no, i és que d'on l'hauria hagut de treure, el temps, si acabava d'arribar?, vaig pensar, i llavors em vaig tornar a mirar la manta, i tant, que de mantes així hi havia aquella i prou i no es podia comparar amb cap altra, i, ben mirat, era una autèntica llàstima que la tinguessin allà per guarnir el llit o per tapar-s'hi, per molt que, temps

enrere, les mantes les teixien precisament per això, per guarnir els llits o per tapar-s'hi, però és que era tan preciosa que potser l'haurien d'haver penjat a la paret, i tant que sí, és clar que per poder-l'hi penjar calia un bon tros de paret, però, ben mirat, a la paret on havien arrambat el llit hi havia espai de sobres, ja que el sostre de l'habitació que m'havien assignat era ben alt, que abans era així, que tothom adorava els sostres ben alts, vaig pensar, i l'Hotel Vaim era un hotel com els d'abans, un hotelet blanc i acollidor, i ai, tu, mira que eren boniques, les mantes que feien abans, amb llana d'ovelles que tenien a la mateixa granja on vivia qui teixia, que sembla mentida però era així, que allà mateix esquilaven les ovelles i triaven la llana, o, si més no, jo m'imaginava que ho devien fer així, i que després cardaven la llana i la filaven amb una roda de filar, i, de fet, a la Saleta de la vora de la recepció hi tenien una roda de filar de les d'abans, i tant, que quan havia passat per allà davant l'havia vist, però en aquell moment no m'hi havia fixat gaire i després no hi havia tornat a pensar, però és que fins i tot podria ser que la llana amb què havien teixit aquella manta tan preciosa l'haguessin filat amb la roda de filar que ara decorava la Saleta de tocar de la recepció, i llavors se'm va acudir que allò ho hauria de preguntar a la Brita de seguida que pogués, que segur que ella sabia si era així, i, a més, qui teixia una manta es tenia la llana, també, però,

és clar, de com tenyien la llana jo no en tenia ni idea, així que aquella era una altra cosa que potser podria preguntar-li, si volgués, i tant, que trobava que podia ser interessant saber-ho, i, ben mirat, potser la Mestressa també sabia qui havia teixit aquella manta i a quina granja, i tant que sí, però, en fi, potser valia més que comencés a desfer l'equipatge d'una vegada, que ja tocava, i d'equipatge no és que n'hagués dut gaire, però tocava fer-ho i no tenia gaire temps per perdre, que d'equipatge per desfer potser no en tenia gaire, però de temps per perdre tampoc, i de maletes n'havia portat dues i totes dues plenes, i també hi havia la bandolera i, en fi, que, al capdavant, tampoc no era tan poca cosa, és clar que, si calia que desfés tot l'equipatge o no depenia de quant de temps em volgués quedar a l'Hotel Vaim, i allò sí que no ho sabia pas, que potser no m'hi quedaria gaire, un dia o dos, potser, però potser sí que m'hi quedaria més dies, uns quants, i també podia passar que m'hi quedés tant de temps que potser sí, que al final em caldria desfer tot l'equipatge, que allò podia passar, sí, vaig pensar, i vaig deixar anar un sospir, i llavors, just llavors, algú va picar a la porta, o, si més no, a mi m'ho va semblar, però qui coi devia ser?, que jo acabava d'arribar i amb prou feines m'havia instal·lat a l'habitació, i és que si de debò havia picat algú, només podia haver estat la Mestressa, la Brita, i tant, i llavors vaig dir que endavant i algú

va agafar la maneta i la va tirar avall, però, ai, tu, jo devia haver tancat amb clau, perquè la maneta sí que va anar avall i algú va empènyer la porta des de fora, però així i tot la porta no es va obrir, així que sí, encara que ja no recordés ben bé què havia fet, devia haver tancat amb clau per instint

Veig que has tancat amb clau, va dir llavors una veu

i era evident que aquella era la veu de la Brita

Obro ara mateix, vaig dir

i de seguida vaig anar fins a la porta i vaig fer girar la clau al pany, però si vaig ser jo o si va ser la Brita qui finalment va empènyer o estirar la porta per obrir-la era difícil de dir, però el cas és que aviat vaig veure la Brita allà plantada, majestàtica, i no podria dir que em sorprengués gaire veure-la allà, i és que, després de rumiar-hi un moment, era com si ja m'esperés la seva visita, i tant, com si ja m'esperés sentir algú picar a la porta i que quan obrís me la trobaria a ella allà plantada, i ja veus, de sobte era allà, la Brita, ni més ni menys, i jo potser em vaig escurar una mica el coll i llavors ella em diu que només havia vingut perquè s'havia oblidat de dir-me que, per ser hoste de l'hotel, em farien un deu per cent de descompte cada cop que anés a prendre alguna cosa al Cafè Vaim, que ja podia pujar-hi de peus, em va dir, i que s'imaginava que jo ja devia haver vist el rètol del Cafè Vaim allà mateix, una mica per damunt d'una porta a la dreta de les

escaletes de l'entrada de l'hotel, que les lletres del rètol eren com les del rètol de l'Hotel Vaim, unes lletres negres pintades a la paret just per sobre de la porta principal, i que potser parlar de rètols no era del tot exacte, va dir, que, al capdavant, les lletres les havien pintat directament a la paret, o al revestiment de la paret, vaja, va dir, i que sí, que qui portava tant l'Hotel Vaim com el Cafè Vaim era ella, i que no calia dir que, si volia, podia sopar allà mateix o comprar-hi alguna cosa per emportar amb un deu per cent de descompte, i que, si quan hi anava no trobava ningú darrere el taulell, només calia que fes sonar la campaneta que hi havia allà mateix, al taulell, una campaneta que de fet era una esquella de be que tenia un munt d'anys, però ai, que allò ja m'ho havia dit abans i, per tant, jo ja ho sabia, però que en fi, que si la feia sonar, algú o altre vindria i m'atendria, que potser sí que m'hauria d'esperar una estoneta, però que segur que vindria algú, va continuar, i, ai, que potser m'estava atabalant i allò no ho volia de cap manera, em diu després la Brita, i que, al capdavant, ja havia acabat de dir-me tot el que em volia dir, va afegir, i jo vaig pensar que, si fa no fa, tot allò ja m'ho havia dit abans, també, quan havíem parlat a la recepció, i que per tant no s'entenia gaire que poc després hagués picat a la porta per tornar-me a dir gairebé les mateixes coses, això, vaig pensar, però també vaig pensar que valia més no dir res, que si li feia notar

d'alguna manera que tot allò ja m'ho havia dit, potser s'ho prendria malament, i com que ja havia agafat l'habitació i gairebé m'hi havia instal·lat, com a mínim una nit a l'Hotel Vaim l'havia de passar, que si hagués fet qualsevol altra cosa no hauria estat bé i aleshores segur que s'hauria enfadat i potser ens hauríem acabat barallant i tot, i l'última cosa que volia jo era fer enfadar la Mestressa, així que em vaig limitar a dir-li que gràcies, que moltes gràcies de debò, i ella em va preguntar si no estava afamat i jo vaig contestar que ai, doncs, sí, i que era ben bé com si m'hagués llegit el pensament, i és que, oi que mentre era allà plantat davant seu havia començat a notar el rau-rau de la gana?, però allò no volia pas dir-ho a la Brita, que jo també tenia dret a guardar-me alguna cosa per a mi, vaig pensar, però després vaig pensar que i ara, que com havia pogut pensar una cosa així, que la Brita no s'havia mostrat ni impertinent ni tafeanera en cap moment i que valia més que em relaxés, i aleshores ella em va tornar a dir que, en fi, que el que em volia dir ja m'ho havia dit i que allò era tot, i jo vaig contestar que gràcies, que moltes gràcies per la informació, això mateix, vaig contestar, i després ens vam quedar tots dos allà drets l'un davant de l'altra, i encara que soni estrany, a mi no m'ho va semblar tant, i ella es va quedar allà plantada i jo també, doncs, i llavors vaig pensar que, si la Brita encara era allà drete al llindar de la porta, devia ser

perquè al capdavant potser sí, que em volia dir alguna cosa més, que era per això, que continuava allà plantada, però, d'altra banda, no es podia quedar allà a peu dret fins a la fi dels temps, i si m'havia de dir alguna cosa més, doncs bé que me l'hauria de dir, que dir-nos adeu i tancar la porta i ja està semblava més aviat groller, però, d'altra banda, el que no podíem fer ni ella ni jo era quedar-nos allà a peu dret l'un davant de l'altra sense dir-nos res, o si més no, no pas gaire estona, que és que era de calaix que no podia ser, és clar que quanta estona era, una estona raonable, pel que fa a quedar-nos allà plantats?, però en fi, que no, que, probablement, tota aquella estona que feia que érem allà plantats ja era massa estona per considerar-la raonable, i per què no deia res, ella?, ai, tu, vaig pensar, però no pensava ser jo qui posés fi a aquella situació, i és que si ja feia tanta estona que esperava que la Brita em digués el que m'hagués de dir, bé que podia continuar esperant, així que em vaig quedar allà plantat i vaig abaixar la mirada, i quant de temps em vaig estar allà a peu dret amb els ulls enganxats a terra no ho sabia dir, i tant que no, però sí que després vaig tornar a aixecar la vista i vaig veure la Brita allà plantada que em mirava amb el cap inclinat i un mig somriure, i de sobte em diu

Què hi ha?

i jo que me la miro

Doncs hi ha el que hi ha, dic